

Gazdag István

Renegátok és imposztorok izraeli zarándoklaton

www.antidogma.hu 2011.01.11.

Izrael újabban felkapott célországának számít az európai nacionalista-populista milió ideológiailag deviáns elemei számára. A sort az olasz renegát neofasiszta Gianfranco Fini nyitotta meg még 2003 novemberében, és azóta zelóta imitátorokra talált a holland Geert Wilders, a flamand Filip Dewinter, az osztrák Heinz-Christian Strache és hasonszőrű elv(?)barátaik személyében, akik tavaly decemberben csoportosan tették tiszteletüket a szentföldi haramiaállamban. Mintha az európai antiiszlamista ellenállás szükségképpen Tel-Avivon keresztül vezetne...

Elsőként Geert Wilders, a holland kormánykoalíciót kívülről támogató Szabadságpárt alapítója érkezett december 4-én Izraelbe, ahol egyébként korábban már több tucatszor megfordult, sőt ahol majdnem le is telepedett. Ez alkalommal azonban átlépett egy újabb határt azzal, hogy nyilvánosságra hozta találkozója tényét a zsidó entitás „héja” külügyminiszterével, Avigdor Liebermannal, és hogy Tel-Avivban elmondott beszédében feltétlen támogatásáról biztosította vendéglátóit, kijelentve: „Álljunk Izrael mellé, mert a zsidóknak nincs másik államuk, miközben a palesztinoknak már ott van Jordánia. (...) Ki kell mondanunk az igazságot. Az igazság az, hogy Jordánia Palesztina; hogy Júdea és Szamaria Izrael részei; hogy Jeruzsálem nem bukhat el; hogy Izrael az egyedüli demokrácia ebben a sötét és zsarnoki régióban; hogy Izrael a Nyugat lényege.” Az iszlámellenesség hidrogénszőke bajnoka ezekkel a szavakkal zárta hűségnyilatkozatát: „Itt gyújtotta meg Izrael a szabadság fényét, és az európaiaknak és az amerikaiaknak itt kell segíteniük az izraelieket abban, hogy csillogtassák a fényt a sötétségben.”

Még ugyanaznap Izraelbe érkezett az amerikai Aubrey Chernick cionista milliomos által gründolt Európai Szabadság Szövetségbe (EFA) tömörült „szélsőjobbaldali” pártok delegációja is, tagjai között az osztrák Heinz-Christian Strache és Andreas Mølzer, az osztrák Szabadságpárt elnöke, illetve EP-

képviselője; Filip Dewinter és Franck Creyelmans, előbbi a belga Flamand Érdek (mindaddig radikálisnak tartott) erős embere, utóbbi a flamand parlament külügyi bizottságának elnöke; Patrik Brinkmann svéd-német üzletember, a kölni székhelyű Bürgerbewegung pro-NRW szponzora; René Stadtkewitz, a Die Freiheit (A szabadság) nevű új német párt CDU-ból kizárt alapítója; Kent Ekeröth, a szeptemberben parlamentbe jutott Svéd Demokraták képviselője.

Alig tette lábát a megszállt palesztin földre, Filip Dewinter máris sietett megadni a látogatásuk alaphangját: „Izrael részben a mi harcunkat folytatja az iszlamista fundamentalisták és a terrorizmus ellen, ezért egyesíteni kell erőnket az iszlamizmus elleni harcra itt és nálunk.” Az osztrák Szabadságpárt élén Jörg Haider örökébe lépő Hans-Christian Strache már korábban arról biztosította a Kronen Zeitung olvasóit, hogy „sok közös dolgunk van” a cionizmus teoretikusával, Herzl Tivadarral, majd Izraelben hozzátette: „Különleges felelőséggel tartozunk e virágzó országgal szemben, amelyet olyan emberek építettek fel, akik Európából jöttek, egyesek önként, a többség viszont a náci üldöztetések következtében.”

A cionista érdekeknek való behódolásuk csúcs- vagy inkább mélypontjaként az európai nacionalistákat reprezentáló (?) díszes kompánia december 7-én az ún. Jeruzsálemi nyilatkozatban tett hitet az iszlamista terrorizmussal szemben általuk „privilegizált partnernek” minősített Izrael töretlen támogatása mellett, az alábbi kijelentéstől sem riadva vissza: „Legyőztük az olyan totalitárius rendszereket, mint a fasizmus, a nemzetiszocializmus és a kommunizmus. Most egy újabb fenyegetés, az iszlám fundamentalizmus fenyegetése előtt állunk, és részt fogunk venni a demokrácia és az emberi jogok védelmezőinek globális harcában.”

Valójában Wildersék Izraelben és Izrael által próbálnak kitörni abból a politikai karanténból, amelybe az establishment - ha ez egyáltalán lehetséges, még náluk is elkötelezettebben procionista - pártjai bezárták őket otthon. Ezzel viszont csak azok malmára hajtják a vizet, akik szerint ahhoz, hogy Európában valaki a hatalom közelébe kerülhessen, előbb el kell nyernie Tel-Aviv jóindulatát. Nem is kell több az antiszemitizmus megerősödéséhez...

Kétségtelen, hogy az iszlám európai nyomulása komoly fenyegetést jelent a kontinens jövőjére nézve, tehát minden eszközzel fel kell venni a harcot ellene. Eddig ezt tették a most Izraelbe zarándokolt pártvezetők is, ezután azonban azt kockáztatják, hogy a saját szavazótáboruk szemében csupán a „cionista

propaganda” engedelmes ügynökeinek látszanak. Ráadásul pedig ettől kezdve hogyan is ítélnék el a muzulmán bevándorlók körében egyre erősödő Izrael-ellenes hangulatot, amikor ők maguk éppen az ő ellenségeiket választották külső szövetségesül ellenük? Ez ismét csak bumerángthatással fog járni az európai zsidóságra nézve. Végül pedig az iraki és afgán tapasztalat azt mutatja, hogy az iszlamizmus elleni harc a világ végén csak tovább erősíti azt ott is és itt is.

Ezek az emberek gyávának, persze, épp’ eléggé gyávák, de semmiképpen sem idióták. Tökéletesen tisztában vannak vele, hogy kié a hatalom, és hogy kit kell ütni és kit kímélni. Nick Griffin, a Brit Nemzeti Párt elnöke 2006-ban kertelés nélkül felvázolta ezt a stratégiát egy Burnley-ben megtartott gyűlésen: „Az iszlámot üjtük. Miért? Mert az emberek számára ez az a dolog, amelyet megérthetnek. Ez az a dolog, amellyel a szerkesztők eladják a lapjaikat. Ha más etnikai csoportokat kellene támadnunk, akkor egyesek úgy vélik, hogy a zsidókat kellene támadnunk... De hatalomra kell jutnunk. És ha erről a problémáról kellene beszélnünk, noha a sajtó nem beszél róla, az emberek azt gondolnák, hogy megőrültünk. Azt gondolnák, hogy ’ó, azért támadjátok ezeket a cionista hatalmasságokat, mert el akarjátok vinni szegény Manny Cohent, a szabót, és be akarjátok lökni a gázkamrába.’ Ezt gondolnák az emberek, és ez csak visszavetne, egy kis dobozba zárna bennünket. És sohasem vennék át a hatalmat.”

Ha így nézzük, Wilders, Dewinter, Strache és a többiek már sínen vannak. De korántsem biztos, hogy úgy, ahogyan azt szeretnék...